

în e , ie, ca astăzi, ci se pronunțau ca è, iè deschis (ca *a* din franț. *madame* pronunțat după jargonul parizian).

Aceasta se probează în modul următor.

Sint în limba românească doi diftongi, cu greu de deosebit în pronunțare unul de altul, *ea* și *ia*, și acești diftongi au origini de mai multe feluri, dintre care mai însemnate sînt: 1) Imprumutați cu cuvinte slavonești, turcești, grecești, etc.: *mreajă*—sl. *mr'kja*, *treabă*—sl. *tr'kba*, *toiag*—sl. *toagŭ*, *șfiac*—turc. *chaiak*, *aiazmă*—gr. *αϊάζμα*, etc.; 2) proveniți prin contopirea într'o silabă a vocalelor constitutive: *mea*—lat. *mea*, *rea*—lat. *rea*, *meseriiăș*—*meserie* + *-aș*, *unchiaș*—*unchiu* + *-aș*; 3) prin diftongarea lui *e*, *ie*, accentuați, din toate prototipele latine și din unele străine, cînd în silaba următoare este *ă* sau *e*: *ferastă*—*fenestra*, *teacă*—*theca*, *piatră*—**pietra*—*pëtra*, *iarbă*—**hierba*—*hërba*, **besearecă**)—*baseleca* (*Schuch. Vok. II*, 16), *flare*—**fële*, etc.; 4) prin epenteza lui *e* și *i* în. de *a*: *catapiteazmă*—sl. *catapetazma*, *ghiață*—*glacies*.

*) Cum că *a* fost diftong în *besearecă* la Rominii din Dacia în. de veac. XVI, precum și în toate cuvintele analoage unde *a* fost *e* acc. urmat de *e*, se probează prin prezența încă a diftongului în dialectul macedonean (cf. 18 obs.) și prin transformarea, în limba veac. XVI și XVII, în *è* deschis—adecă în sunetul pe care-l avea în adevăr *.bes'krecă* în veac. XVI—a diftongului *ea* din cuvintele străine imprumutate, care au avut acest diftong de la baștină.